

ספרו של חגי אשד על הפרשה - האמת, לא כל האמת, לא רק האמת

שני עתונים ערביים החלו השבוע בפירסום תרגום ערבי של ספרו של חגי אשד. יש להניח כי מנגנון-התעמולה הערבי יתרגם את הספר לאנגלית ולשפות אחרות, ידאג להפצתו ברחבי העולם. אם קראת את הקטעים שפורסמו בעתון-נות היומית, או אם תקרא את המציתם המתפרסמת בעמודים הבאים, תבין בנקל מדוע.

כי מעולם לא פורסם - לא בישׁי ראל, לא בעולם, לא בארצות-ערב - ספר המשמוץ את צמרת הי מדינה בצורה כה נוראה.

ואין זו השמצה סתם. זוהי השמצה המת-בססת על מיסמכים רישמיים. היא הוכנה בידי אדם שקיבל לצורך זה משרורת מי-טעם המדינה. היא נמסרה לפירסום על-ידי דויד בן-גוריון, ונושאת את הגושפנקה הי-אישית שלו.

על כן אין לפקפק כי זהו - בעיקרו - תיאור כללי נאמן. כמיסמך המתיימר לפתור את הבעייה "מי נתן את ההוראה" - אין לו ערך רב. אך כמיסמך המתאר את המצב בצמרת המדינה - זוהי תעודה מחרידה.

עסק הביש האמיתי:

ממשלת ישראל

כי אין חגי אשד מתאר את הנעשה בעיריית קריית-גת. הנפשות של ספרו הם ראשי-הממשלה ושרי-החוק, שרי-הבטחון והרמטכ"ל. קצינים בכירים ונציגים בכירים של המדינה.

הוא מתאר תקופה בה נשלחו צעירי יש-ראל למחת בפעולות צה"ל. בה חירפו את נפשם מדי יום בקרבות, נפצעו ונהרגו. בתקופה זו, כפי שמגלה עתה דויד בן-גוריון באמצעות חגי אשד, רימו ראשי-הממ-שלה, שרי-הבטחון והרמטכ"ל איש את רעהו, העלימו אינפורמציה בטחונית חיונית זה מי-זה, יזמו פעולות שלא אושרו על-ידי הממ-שלה ומסרו עליהן דו"חות כוזבים.

הרמטכ"ל מאשים את שרי-הבטחון כי יזם פעולות ללא צורך, כדי למצוא חן בעיני הקצינים. באותן פעולות נהרגו בני-אדם. ושרי-הבטחון מאשים את הרמטכ"ל כי

מדוע הוחמצה ההודמנות החיס-מזרית ליצירת שלום בריקוימא במרחב, מדוע נכנסה ישראל לי-מבוי הסתום והרהי-השוואה בו היא תקועה כיום.

זוהי המסקנה העיקרית של הספר - והיא חשובה עד אין ערוך יותר מאשר השאלה המישנית-מאוד לגבי ההוראה. כי עסק-הביש המקורי, לו מוקדש הספר, הוא כאין וכאפס לעומת עסק-הביש הנורא הבא לידי גילוי בספר זה - עסק-הביש הקרוי ממשלת ישראל.

בתום הקריאה שואל הקורא את עצמו, בבחלה ובחרידה: האומנם השתנה המצב מי-אז? האם המצב בצמרת המדינה בשנת 1965 שונה מכפי שהיה בשנת 1954? הרי

נתן את ההוראה. הם חיפשו הוכחות - אמיתיות או כוזבות - לתשובה שכבר הייתה להם מראש.

זוהי עובדה מכרעת, שיש לזכור אותה בהערכת יצירה זו כולה.

אין זה דו"ח של חוקר אובייקט ביי-בר לבב ונקי-כפיים, שיצא לגלות את האמת והגייע, אחרי לבטים ומאמצים, למסקנה מסויימת.

זהו דו"ח של איש שנשכר מל-כתחילה למטרה אחת ויחידה: לי-שכנע את הציבור כי ההוראה ניתנה על-ידי פינחס לבון.

ואם לוקחים בחשבון את האפשרויות הי-אדירות שעמדו לרשותו, כשליחו המיוחד והכליכול של ראשי-הממשלה ושרי-הבטחון

אינו מונע מאיתנו לגלות את מהותה של היצירה, כדי שלא תכה בסנחרים נשמות תמימות, הקוראות את הדברים מבלי ל-דעת את הרקע.

חגי אשד נשכר - אין מילה אחרת - כדי לעזור לבן-גוריון לפרוע חשבון אישי. אבל אשד אינו טיפש. אין הוא משליך את יהבו על איש שאבד עליו הכלח - ולכן גם אין בן-גוריון מופיע בספר כגיבור, אלא רק כבטלן אומלל שאינו יודע בין ימינו לשמאלו, ושכל מנחל יכול להשפיע עליו כעל ילד.

לעומת זאת השליך אשד את יהבו על איש שהוא - כך היה נידמה לו - יוכל לעזור לו בעתיד. הספר כולו נכתב למען משה דיין. למעשה אפשר לומר: דיין כתב את הספר, כי דיין סיפק את מרבית הי-חומר, ונתן את כל ההנחיות הפוליטיות.

אכן, אחרי קריאת הספר - גם הפרקים המותרים לפירסום בלבד - מניע הקורא לידי מסקנה שיש בארץ שני משה דיין, הנושאים את אותו השם, אך שאין רמיון ביניהם.

ישנו משה דיין המופיע בספרו של חגי אשד. זהו אדם תמים וישר, הדואג לכך שייעשה צדק, המקפיד על פרטי הנוהל כמו קצין פרוסי; מדינאי מרחיק-ראות שראה את הנולד וצדק בכל הנחיותיו; אדם שקול, אחי-ראי, מסור ונאמן.

וישנו משה דיין שונה לגמרי - זה הידוע לציבור, שחבריו קראו לו מוישע די. זה האיש המזויז חביות של משטרת-התנועה, הסוחר בעתיקות, החופר במקומות אסורים והורס אתרים ארכיאולוגיים; האיש הערמומי המספר פקודות ומסר דו"חות כוזבים, האיש שטעה בכל הערכותיו המדיניות, בעל הגישה האינפנטילית של "בזנג וגמרגוני"; האדם ש-הפך את חוסר-האחריות לאידיאולוגיה, ואף מתפאר בכך בגלוי.

אחת משתי דמויות אלה היא יצירת הי-דימיון, ומכיוון שאיננו יכולים להניח כי דמינו ואונונו רימו אותנו במשך שנים רבות, אין מנוס מן המסקנה כי הייצור הי-דמיוני הוא דווקא משה דיין של חגי אשד. **ואם הגיבור הראשי של הספר**

ד ע ס ו ו ז ו ה ה ה

קיים רק ברמיון - איך אפשר לי-האמין לספר, כשהוא מדבר על פרטים הידועים לציבור כחרבה פחות?

השיטות של הלולין

כאן אנו מניעים אל העיקר - שי-תור של חגי אשד. אין היא מקורית בי-יתר. היא ידועה לכל שופט.

זוהי שיטתו של עורך-דין מן הסוג הידוע בכל בית-משפט - האיש המתקיים לו אי-שם בגבולות האתיקה המקצועית, מושעם של קליינטים מפוקפקים הזקוקים לסעד גו-אש.

זו השיטה המבקשת להוכיח משהו בכל האמצעים, הכשרים והבלתי-כשרים. עו ש-הכשר והבלתי-כשר בטיעונו, כי זה דבוק בזה וזה מעורב בזה. עיקריה של השיטה זו הם:

● **בחירת המיסמכים:** במשך חיי-דשים ארוכים ניתן לאשד לנבון בכל האיר-כיונים הסודיים של המדינה. לשום אדם אחר לא ניתנה מעולם הודמנות זו. אשד עצמו מספר כי מעיני ועדת השופט העליון, וכי אף למשל, העלמם מיסמכים מכריעים, וכי חן אחת מכל התעודות הרבות שפעלו בעניין זה לא ראתה מעולם את כל המיסמכים גם יחד.

על כן יכול היה אשד להחליט, (המשך בעמוד 14)

(דאו), הרי התוצאות הן עלובות למדי. כמעט ואי-אפשר להתחכח ברצינות עם ספרו של חגי אשד. ולאו דווקא באשמתו. כאשר מחקה הצנזורה כ-50% מספרו הי-מקורי, ובכללם כל החלקים המעניינים והי-חשובים באמת, היא שמה קץ גם לכל וי-כוח ענייני. איך אפשר לסתור דברים מחר-קים? איך אפשר להשיב ברמו על רמז? איך

השליטים של היום הם חבריהם ועמיתיהם של גיבורי 1954! אותם הכוחות החברתיים והמפלגתיים ששלטו אז - שולטים גם כ-יום!

מאז 1954 ועד היום לא השתנה המישטר בישראל. המישטר של אז שולט גם כיום. רק כמה אישים הוחלפו. **האם אפשר להשאיר בידי מישי-**

זאת

אורי אבנרי

אפשר להוכיח כי טענה מסוימת כוזבת מיסודה - כאשר ההוכחות הנגדיות מחר-קות על-ידי הצנזורה?

קראתי את הספר במלואו, לפני המחיקות, והריני מוכן לקבוע כי בחיכות חופשי, ללא הגבלות צנזורה, אני מוכן לסתור כל טענה של חגי אשד בנפרד, ואפס כל טענותיו גם יחד. אך על עויד אי-אפשר להיכנס לפרטי עסק-הביש, כל עוד אי-אפשר להביא את העדויות שאשד מתעלם מהן (כגון עדות האדם השלישי) - אין כל טעם בחיכות כזה. שני הצדדים יופיעו בו כשדיהם קשו-רות מאחורי גבם, ורק צד אחד (בן-גוריון) מוכן להתעלם בכל רגע מהגבלות החוק.

משה דיין ומוישה די

אדם חופרי-יכולת להתחכח בצורה עניינית עם ספרם של בן-גוריון-אשד

טר זה את גורל המדינה, לחיים ולמוות - את גורלנו שלנו, את קיומנו ועתידנו - מבלי להתחייב כנמשנו?

לשם מה נשכר אשד?

לדויד בן-גוריון ו/או לחגי אשד מי-גיעה תודת האומה, על כי הנחילו לה תיאור מחריד ונאמן זה. הם הוזהירו אותנו. מהיום והלאה שוב לא יוכל לטעון איש, בכוא האטון, כי לא הוזהר.

אבל זאת לא הייתה, כמובן, כחנת הי-ה בן-גוריון ואשד. הם גילו ערימה זו של זוהמה מצחינה בעל כורחם, כדי לחפש בה מחס - מי נתן את ההוראה.

אומנם, הפועל "חפש" אינו תואם את כונתם. הם לא חיפשו תשובה לשאלה: מי

פעל מאחורי גב השר והממשלה, שהפר פקודות. הוא מאשים את צמרת צה"ל בכך שכל אושיה מפטפטים, ומסכנים בכך את בטחון-המדינה.

כל זה בטעה שהציף גל של המ-להבות לאומית את המדינה, כאי-שר הורים ישבו דבוקים בחרידה למכשירי-הרדיון, כאשר מיטב הי-צעירים הסתכלו באמון ובאמונה כאותם מנהיגים עצמם.

גרוע מזה: באותה תקופה, כפי שמגלה עתה בן-גוריון, באמצעות אשד, לא הייתה כלל ממשלה בישראל. לא היה גוף שיכול היה לדון ברצינות בבעיות המדינה ולקבל החלטות. תמשת שרי מפיאי העלימו את הי-אמת מעיני שאר השרים. שרי-החוק ושרי-הבטחון רימו זה את זה ולחמו זה בזה, מבלי לדעת זה על מעשי רעהו. ראשי-הממשלה קרא על פעולות צה"ל בעתונים, והרמטכ"ל טען כי ראשי-הממשלה הורס את המדינה.

כל זה בשנת 1954 - השנה בה הגיע עבד-אל-נאצר לשלטון מלא במצרים והביע נכונות להיפגש עם שרת כדי לבדוק את אפשרויות השלום - ותחת זאת הפך אויב מושבע של ישראל. השנה בה השתלבה יש-ראל סוסית במערך האימפריאליסטי, בה החלה שרשרת-המאורעות שהובילה למיצע-סיני. יתכן שבכל 17 שנות קיום המדינה, לא הייתה שנה כה מכרעת, שנה בעלת אפשרויות כה עצומות וסכנות כה רבות. **בלי לרצות בכך, מגלה חגי אשד**